

ВЕСНА АЛЕКСИЋ

ДУГО МАЧЈЕ ЛЕТО

Креативни центар

Весна Алексић
Дујо мајје лејо
Прво издање

Илустровао
Младен Анђелковић

Уредница
Анђелка Ружић

Лектура
Ивана Игњатовић

Припрема за штампу
Саша Стефановић

Издавач
Креативни центар
Градиштанска 8, Београд
тел.: 011 / 3088 446
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs
© Креативни центар 2021

За издавача
Љиљана Маринковић, директорка

Штампа
Калиграф, Београд

Година штампе 2021

Тираж
1500

ISBN
978-86-529-0961-2

Весна Алексић

ДУГО МАЧЈЕ ЛЕТО

Илустровао
Младен Анђелковић

Креативни центар

ЗАШТО СУ МАЧКЕ ВАЖНЕ

„Адаме, ти се баш психопатски смејеш“, рекла је тог јутра моја старија сестра Ана. Нисам разумео шта значи то *психопатски*, а није знао ни мој Bff¹ Хулк, па нам није ни сметало што је то рекла. Али када је Ана исто то поновила пред мамом, мама се наљутила. Сестра ми је онда само шапнула у пролазу: „Ова жена је мало нервозна“, и наставила да плеше уз замишљену песму Били Ајлиш правећи низ смешних покрета попут робота.

Мама је у том тренутку куцала нешто по тастатури јер је морала да заврши посао за своју лабораторију, па нас је обоје опоменула да јој се склонимо са очију. Ана је на то само преврнула очима. Док јој је мама понављала да престане с тим глупим ломањем, одједном је из кухиње почела да се појављује магла и нешто је почело да шишти.

1) Енгл. *Best friend forever*.

Мама је крикнула: „Супа! Супа кипи!“ Отрчала је у кухињу, а ја сам се баш тада сетио једног филма у којем се из магле појављивао неки убица што се језиво церакао. Е то је психопатско смејање, сетио сам се, због тог смеха нисам могао да спавам после филма.

Магла из кухиње мирисала је на печени лук и невољу, па сам предложио Ани да се разиђемо. Она ме је само погледала онако презриво како уме, а то се стварно речима не може описати јер је тај поглед увежбавала пуне четири године, управо онолико колико је старија од мене. Процедила је кроз зубе: „Пали!“ И још је додала: „Досадан си! Ти и та твоја шлихтарска жвака!“

Викнуо сам у правцу кухиње: „Мама, Ана опет користи непознате речи.“ И сестра ми је због тога направила *индијанску вайиру* на руци пре него што је отишла у своју собу. Због те *вайире* рука ме је много заболела. Сва срећа што је Хулк био у нашој соби и није видео кад ми је то урадила јер би се сигурно узбудио. А кад се он узбуди, постаје зелени осветољубиви цин и тада жели да збрише с лица земље све што не ваља на овом свету. Врло је осетљив на неправду тај мој Хулк. Једина мана му је што је превелики, па сам већ био почео да се бринем због тога што нећу моћи да га носим у школу кад једном, чак на јесен, кренем тамо.

Мама је спасла супу, а онда је орибала кваке и опрала подове. Сунце је тонуло иза Сајма, кроз про-

зор су се виделе неке тополе и огроман мост који личи на раширену лепезу, а ја сам помислио како би то било да се једног јутра сунце појави одатле, а да зађе иза ливаде, с друге стране, тамо где су прозори спаваћих соба. Када сам то казао Ани, она је рекла да је тамо источна страна и да сам ја ретард који нема појма, али ме је било баш брига.

Тата је дошао уморан с посла и довикнуо с врата да анласер на колима не ваља, али ме је упркос том анласеру помазио по коси. Саопштио ми је: „Види, мали, тестирање си прошао. Остао нам је још офталмолог, па си спреман за школу. Преглед је заказан за сутра.“

Офталмолој и анласер – те речи нисам разумео најбоље и, таман кад сам хтео да упитам шта оне значе, мама је вриснула: „Одмах у купатило на прање руку!“

То сам одлично разумео, као и тата, који се насмејао и рекао: „Ово ће бити пролећно дугорочно прање руку.“

Мами то није било смешно: „Пролеће још није стигло календарски“, промрмљала је, мада сам ја знао да је стигло. Време је било лепо и тополе су почеле да зелене, а ја сам већ носио јакну са грбом на којем је опасан зелени змај што бљује ватру. Ту јакну носим само кад је топло.

И мој кум Сава Фишке потврдио је да је пролеће ту. Он је стигао одмах после тате. Дошао је из правца Сајма, где је сунце потонуло на сасвим исправној, за-

падној страни, и одмах је с врата почео да објашњава како је велика гужва на мађарској граници.

„Куме, прво добро опери руке, па седај за сто!“, рекла је мама као да га није чула.

Баш сам хтео да му седнем у крило и да га пољубим, али ме је он задржао: „Био сам у свету где су се појавили неки грип и љута галама око њега, па боље немој да ми прилазиш. Волим те.“

Ето, неко ми је данас рекао да ме воли, мислио сам задовољно. Чаврљали смо кратко о свему за време јела, а онда нам је мама рекла да они имају о нечему да разговарају с кумом, што је значило да се Ана и ја повлачимо. Мени то није тешко пало – знао сам да ме у мојој соби чека верни Хулк, заправо мој Vff Хулк.

Vff је енглеска скраћеница од три речи: *најбољи пријатељ заувек*. Хулк је у животу добар и пристojан момак, али кад га нека неправда разбесни, он се претвара у зеленог цина и толико је снажан да му ни тенкови не могу ништа. Хулк је Осветник. Суперхерој.

„Кад се много наљутимо, сви постајемо чудовишта на неки начин“, објаснио ми је једном тата, али нико није као мој зелени цин, мислио сам. Имам ја и суперхероја Тора са оним његовим чекићем, имам и Капетана Америку, и Спајдермена, и Црног Пантера, и сви су ми они поређани по полици поред кревета, али једино је Хулк са мном у кревету. И само с њим разговарам и због њега смем да спавам сам у соби и у мраку, без Ане. Онда не мислим на духове из по-

друма, који је баш испод моје собе. Нико ми не верује у то с духовима. Кажу да имам бујну машту и мама грди тату што ми пушта те филмове. „Ти си крив“, често му каже. Једино мачке могу да намиришу духове и, чим се они појаве, мачке се подигну на ноге, накостреше се и почну са *фрррр, фррр, фррр...*

Зато бих волео да имам и право, живо наранцасто маче и звао бих га Гарфилд. Поштено говорећи, и ја сам наранцаст – таква ми је коса. И татина је таква, па опет он неће наранцасто маче, али он то каже више због маме, јер она неће ни да чује за животињу у стану. Бака Мира је једном објаснила: „Никако! То вам је пуна кућа длака!“, и ја је тада због тих речи нисам баш обожавао.

„Мачке су добре баш за људе који болују од високог притиска јер их умирују док се мазе с њима. Требало би и ви да имате једну. Због притиска, мислим“, покушао је тата безуспешно да објасни баки.

„Да, али Адам нема висок притисак и ту је крај“, укључила се мама и тиме ставила тачку на расправу.

„Сине, како ствари стоје, маче ћеш имати кад будеш имао своју кућу и своју децу“, рекао ми је тада тата.

Скоро сам заплакао: „Али ја сам премлад да бих се оженио...“

„Имаш Јагодицу Бобицу и крај“, завршавала би мама сваку причу о мачки јер она није разумела да то није то. Јагодица Бобица је заједнички пас који припада целој згради и свој деци у њој: и Илији,

и Маши, и Андрији, и Милицы, и Ани, а не само мени. Поред тога, Јагодица Бобица је пас, а не мачка, и ту је главна разлика.

„Пусти сад више ту причу о мачки! Доста је било!“, рекао би тата. Ја сам упорно понављао да желим мачку, али узалуд.

Хулку је био жао због тога. Једном ми је у мраку шапнуо да се не бринем и да ће мени доћи моја мачкица наранџасте боје – зна он то пошто има моћи. „Осим тога, на свету има много већих брига од твоје мачке“, тако ми је рекао Хулк. „Силе зла увек дремају, али могу изненада да се разбуде и зато треба бити спреман за борбу.“

Као и увек, био је у праву јер су те вечери на вестима изненада објавили да је почео распуст. Ана се силно радовала. Улетела је у моју собу, пробудила ме и узвикнула: „Адаме, нема школе сутра! Врх! Мрак! Нема вртића! Зар то није супер кул! Март је, а ми се распустили! То никад није било. Суперишка!“

Скакала је наоколо, а онда је почела опет да изводи оне смешне покрете, као кад плеше. И све сам то видео на светлости месечине која је кроз прозор улазила у моју собу. Јагодица Бобица је напољу завијала на тај месец тако јако као да је боли зуб, а ја сам хтео само да спавам и забио сам главу у јастук чим је Ана изашла.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-93-31

АЛЕКСИЋ, Весна, 1958

Дуго маџе лето / Весна Алексић ; илустровао Младен
Анђелковић. – 1. изд. – Београд : Креативни центар, 2021
(Београд : Калиграф). – 109 стр. : илустр. ; 18 см

Тираж 1.500.

ISBN 978-86-529-0961-2

COBISS.SR-ID 43617801

Било је то необично лето...
И не само лето, била је необична
цела та година!

Адамова сестра се таман обрадовала што
распуст почиње раније, али је онда сазнала
да неће бити сама код куће. Нажалост, на распусту
су били и мама, и тата, и Адам.

Али и цео град, и цео свет.

Адаму сва та збрка није много сметала. Он се тог
лета сасвим случајно нашао усред акције спасавања
једне мачје породице. Све је било обавијено
велом тајне зато што мама, тата
и Ана нису смели да сазнају ништа
о томе. Баш ништа...

www.kreativnicentar.rs